

[Peter Larsen.]

den højtærede minister forudsætter visse overgangsbestemmelser og en vis forhandling, og det vil vel også være rimeligt. Men der rejser sig derudover en række juridiske problemer, som man ikke uden videre kan afvise. Det er trods alt egne penge, opsamlet uden tilskud, og hvis kasserne trods de ændrede vilkår — som vi imidlertid håber ikke kommer — alligevel skulle fortsætte og ville beholde deres formuer, hvilken stilling ville ministeren så tage dertil?

Vi forstår så udmærket fra venstres side selve hovedsynspunktet i den store nydannelse, det hovedsynspunkt, der går ud på en forbedring af ydelserne for de bemidlede, for folk over sygekassegrænsen. Men hvorfor tilstræbe den løsning, man her har i sigte, når kasserne, fortsættelsessygekasserne og de private forsikringer, går godt nok? Hvorfor ikke løse dette spørgsmål ved en udbygning af fortsættelsessygekasserne, en udbygning karakteriseret derved, at medlemmerne selv betaler for de forhøjede ydelser, der skal være tale om? Efter lovforslaget skal B-medlemmerne, hvis man tager de sidste gennemsnitstal som udgangspunkt, betale et højere kontingent end A-medlemmerne; for B-medlemmer har man anslået et merkontingent på 21 kr. pr. medlem; derudover skulle staten give et almindeligt tilskud på 5 kr. pr. medlem plus en refusion for en del af medicinen, som anslås til gennemsnitlig 3 kr. pr. medlem.

Jeg må angående det sidste sige, at der er jo ikke nogen væsentlig forskel mellem dette og den nuværende ordning, idet vi har den ordning, at livsvigtig medicin betales med tilskud fra apotekerfonden. Der er for mig at se her kun tale om en ompostering, som ikke har væsentlig betydning. Når kontingentet i dag er nogenlunde ens i syge- og fortsættelseskasserne — det var i 1957 ca. 80-81 kr. i begge slags kasser — og man kunne gennemføre en udvidelse af fortsættelsessygekassernes virksomhed ved at lade medlemmerne selv betale de 29 kr.s statstilskud, der ville blive tale om, synes jeg, at dette sidste ville være en langt rimeligere og bedre løsning end den, der nu er foreslået, og som går ud på at købe disse medlemmer formedelst et statstilskud på 5 kr.

pr. stk. Det vil efter min og mit partis opfattelse sandsynligvis blive en noget dyrere nyordning end den, man kunne gennemføre ved bibeholdelse af de bestående forhold.

Nu har jeg nok bemærket, at den højtærede minister i sin fremsættelsestale siger, at overflytningen fra fortsættelsessygekasserne til de almindelige sygekasser ikke er begrundet i utilfredshed med fortsættelsessygekassernes virksomhed, men alene begrundet med ønsket om en enhedsordning. Jeg må her gøre den bemærkning, at enhedsordningen jo allerede på sin vis er udhulet, idet lovforslaget forudsætter, at visse bestående, landsomfattende sygekasser fortsat skal nyde statsanerkendelse. Men resultatet af denne enhedssygekasseordning vil jo blive — og det er også meningen — at man skal stræbe henimod større kasser, og så melder spørgsmålet sig, med de erfaringer, vi har fra den nuværende sygekasseform, om forholdet mellem den store og den lille sygekasse er af en sådan karakter, at det opfordrer til at gøre kasserne større. Det ligger ganske enkelt sådan med hensyn til de rent administrative omkostninger, og alene dem, at de store kasser i byerne, specielt i København, har en administrationsudgift på omkring 18 kr. pr. medlem, medens de mindre kasser, navnlig de helt små sygekasser i landkommunerne, ligger langt under halvdelen heraf, nemlig gennemsnitlig på ca. 8 kr. Det taler dog i hvert fald ikke for, at man skal gøre kasserne større. Vi er bange for, at man med den foreslåede ordning vil ødelægge noget, der i forvejen er godt, for at skabe noget, der er dyrere og ringere for en hel del mennesker.

Mit parti må også udtale nogen betænkelighed ved den foreslåede dagpengeordning. Hvorfor har man skitseret den på den måde, at den er tvungen for den ene gruppe, både for så vidt angår modtagelsen af beløbet, og for så vidt angår beløbets størrelse, medens man for den anden gruppe gør den frivillig og med visse begrænsninger? Hvorfor skal vi stadig væk opretholde denne sondring befolkningsgrupperne imellem? Hvorfor skal der stadig være tale om, at vi har en gruppe, der er lønarbejdere, og så alle de andre. Indkomstudjævningen her i landet er jo kommet så langt, at man